

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

XX

nar. XX, st. přísl. Ukrajina
bytem XX

zastoupena

JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. MV-144482-5/SO/sen-2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyni bylo dne 29. 9. 2016 doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. 144482-5/SO/sen-2013 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (Odboru azylové a migrační politiky) ze dne 4. 10. 2013, č. j. OAM-13996-23/DP-2013 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“). Žádost žalobkyně byla zamítnuta s tím, že dle názoru správních orgánů obou stupňů přestala plnit účel pobytu v České republice. Předchozí povolení k pobytu, o jehož prodloužení žalobkyně usilovala, přitom bylo vydáno za účelem výkonu podnikatelské činnosti, přičemž ze strany správních orgánů bylo zjištěno, že tento účel je zcela formálního charakteru.
2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž tvrdí, že žalobkyně skutečně nesplnila zákonem stanovené požadavky pro vyhovění její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a navrhuje ji zamítnout jako nedůvodnou.

II. Skutkový průběh

3. Dne 13. 3. 2013 podala žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Předchozí povolení jí bylo za stejným účelem uděleno od 27. 3. 2011 do 26. 3. 2013, přičemž důvodem měla být pozice jednatelky ve společnosti XX, IČO: XX (zrušena s likvidací ke dni 26. 4. 2017). Správní orgán I. stupně prověřoval angažmá žalobkyně a konstatoval, že žalobkyně v dané společnosti nikdy nepůsobila v žádné pozici.
4. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že žalobkyně byla zapsána jako jednatelka u společnosti YY, ale pouze do 29. 3. 2010, a proto žalobkyně přestala plnit účel svého pobytu v ČR.
5. Správní orgán I. stupně za účelem zjištění skutečného stavu věci předvolal žalobkyni k provedení výslechu. Do protokolu o výslechu žalobkyně uvedla, že neví, od kdy do kdy má povolen poslední pobyt na území České republiky a za jakým účelem má tento pobyt povolen. Neví, pro koho s manželem pracovali, ani kde pracovali. Předmět podnikání společnosti XX nezná a funkci, kterou měla ve společnosti zastávat, také neví. Na otázku, jakým způsobem se žalobkyně podílela na chodu společnosti, co konkrétně pro společnost dělala, žalobkyně uvedla, že nic neví. Na další otázku, co konkrétně společnost XX dělá, čím se zabývá, kolik má zaměstnanců a co v této společnosti dělají, žalobkyně odpověděla, že nic neví. Dále byla žalobkyni položena otázka, zda si je vědoma, že nikdy nebyla zapsána ve společnosti XX jako statutární orgán společnosti ani jako společník společnosti. Na tuto otázku žalobkyně opět odpověděla, že nic neví. Dále správní orgán I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

pokládal žalobkyni otázky týkající se společnosti YY, u které měla být žalobkyně dle svého tvrzení zapsaná jako jednatelka společnosti. Předmět podnikání této společnosti neví, jakou funkci a od kdy ji zde vykonávala, taktéž neví. Na otázku, jakým způsobem se žalobkyně podílela na chodu společnosti a co konkrétně pro společnost dělala, odpovíděla: „*Nevím.*“ Správní orgán I. stupně se žalobkyně dále dotazoval, zda ví o tom, že ke dni 29. 3. 2010 zanikla žalobkyni funkce jednatelky společnosti YY. Na uvedený dotaz žalobkyně odpovíděla: „*Práce málo a doma jsme byli.*“ Správní orgán I. stupně položil žalobkyni otázku, jakou činnost nyní vykonává pro společnost YY. Na tuto otázku odpovíděla žalobkyně následovně: „*Ted' já přijela z domu a budu teď dělat. Budu dělat u Kladna v odpadech. Manžel tam dělal, já byla doma a teď já tam taky budu dělat. Jak manžel tu práci sehnal, já nevím.*“ Na další otázku, zda je žalobkyni známo, že vzhledem k tomu, že měla povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě od 27. 3. 2011 do 26. 3. 2013, kdy žalobkyni platnost povolení tohoto pobytu skončila, neplnila účel svého pobytu na území České republiky, odpovíděla: „*Zákony neznám. Nevím.*“

6. Správní orgán I. stupně na základě shromážděných podkladů vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost o prodloužení pobytu zamítnul. Hlavním důvodem byla skutečnost, že žalobkyně vůbec netuší, co měla u společnosti, kde byla vedena jako jednatelka, dělat, přičemž ve funkci již ani nepůsobí přibližně tři roky. Navíc označil doklad předložený k předchozí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dokládající její účast ve společnosti XX za padělaný.
7. Z uvedených skutečností prvostupňový orgán dovodil, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu po tak dlouhou dobu a padělání veřejné listiny představuje „závažnou překážku pobytu cizince na území“ a tím i důvod pro zamítnutí žádosti dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně hodnotil také dopad do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že navzdory určitým osobním vazbám na území ČR nemůže jít o důvod hodný zohlednění, neboť sama při výsledku uvedla, že se s manželem střídavě nachází v ČR i na Ukrajině, protože ne vždy mohli sehnat práci.
8. Dne 31. 10. 2013 podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odvolání uvedla, že nechápe, jak jí mohla být dříve prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu (předchozí prodloužení bylo uděleno od 27. 3. 2011 do 26. 3. 2013) z důvodu působení ve společnosti XX, pokud v této společnosti za celou dobu existence nijak fakticky nefigurovala. Navíc si není vědoma, že by cokoliv padělala, jak je jí podsouváno správním orgánem I. stupně. Dále si již nepamatuje okolnosti vyřízení předchozí žádosti o dlouhodobý pobyt, nicméně jí musela být alespoň přislíbena účast ve společnosti XX, a to na pozici statutárního orgánu.
9. V rámci odvolání také prvostupňovému orgánu vytkla, že si neopatřil dostatečné důkazy pro objektivní posouzení případu, přičemž si posouzení usnadnil odkazem na výpověď žadatelky. Žalobkyně dále uvedla, že odmítá tvrzení správního orgánu I. stupně, že by padělala jakýkoli doklad potvrzující účel jejího pobytu na území ČR. Žalobkyně dále zdůraznila, že nesouhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně, že by hodlala pobývat na území ČR za jiným účelem, než jaký uvedla ve své žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.
10. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Uvedl, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobkyně nesplňovala účel, pro níž jí bylo předchozí povolení uděleno, a nikoliv skutečnost, že by falšovala podklady pro jeho vydání.

III.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 10. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí orgánů obou stupňů, a to z následujících důvodů.
12. Žalobkyně předně tvrdí, že není pravdivý závěr, že přestala plnit účel pobytu na území ČR, neboť sám odvolací správní orgán ve svém odůvodnění konstatoval, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí pochybil, protože dostatečně neproověřil informace uvedené v obchodním rejstříku. Žalobkyně dále v rozporu se závěry správních orgánů konstatuje, že již od 23. 5. 2005 nepřetržitě působí jako společník ve společnosti XX. Lze proto v jejím případě naopak konstatovat, že – v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí – nebyla v případě žalobkyně prokázána existence jakékoli skutečnosti, která naplňuje podmínku pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobkyně prokazatelně plní účel pobytu na území ČR, jímž je podnikání – účast v právnické osobě.
13. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. Žalobkyně má na území ČR v současné době vytvořeno již dlouhodobě (konkrétně od roku 2000) stabilní sociální a rodinné zázemí, a navíc má v ČR také svého manžela, pana XX. V žádném případě proto žalobkyně nemá zájem se vrátit zpět na Ukrajinu, tedy do své domovské země, kde již nemá v současné době potřebné zázemí, ani důvod nadále žít. Dle názoru žalobkyně se tak správní orgán měl v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo, když lze konstatovat, že napadené rozhodnutí ve svých důsledcích znamená nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť by byla v jeho důsledku nucena v nejbližší době opustit území ČR, a to s ohledem na faktickou ztrátu pobytového oprávnění.
14. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 14. 11. 2016, v němž zopakoval právní názor uvedený ve správním řízení a navrhnul žalobu zamítnout pro její nedůvodnost.
15. Žalovaný předně odkázal v plném rozsahu na napadené rozhodnutí s tím, že důvody vydání napadeného rozhodnutí jsou v něm dostatečně popsány.
16. Nad rámec toho popsal průběh výsledku žalobkyně správním orgánem I. stupně, k čemuž dodal, že správní orgán I. stupně je k posouzení účelu pobytu pověřen a *de facto* i povinen na základě zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákon stojí na principu, že pobyt na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území vykonávány. Plnění účelu, pro který byl žalobkyni pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. S odkazem na judikaturu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

správních soudů uvedl, že v případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti, nebo pokud je pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků.

17. Ohledně námitky dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobkyně žalovaný uvedl, že dopad rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky je přiměřený s ohledem na důvod, pro který je žádost žalobkyně zamítána.

IV.

Posouzení žaloby

18. Žaloba byla městskému soudu doručena 20. 6. 2016, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Žaloba není důvodná.
20. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.“*
21. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
22. K první žalobní námitce, že správní orgány porušily § 3 správního řádu tím, že nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu, a dále že porušily § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, uvádí městský soud následující.
23. Na základě správního spisu městský soud konstatoval, že žalobkyně byla v rozhodné době (kdy se rozhodovalo o její žádosti o prodloužení pobytu) společnicí společnosti YY a společnicí společnosti XX. Žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu byla odůvodněna účelem podnikání – účasti v právnické osobě, nicméně z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 26. 6. 2013 vyplývá, že žalobkyně nemá prakticky žádné tušení o tom, jakou pozici v rámci jaké právnické osoby měla zaujímat, ani co je předmět jejich činnosti. Z uvedené naprosté neznalosti okolností tvrzené podnikatelské aktivity na území ČR lze učinit závěr, že žalobkyně nesplňovala účel, pro který žádala o prodloužení dlouhodobého pobytu. Uvedená skutečnost je přitom zásadní v rámci daného případu.
24. Městský soud plně souhlasí s názorem žalovaného, že účel, pro který je cizincům udělen dlouhodobý pobyt, nesmí být pouhou formální „skořápkou“, která legitimizuje pobyt cizince na území ČR. *„Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např.“*

dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.) V daném případě lze podle vlastního vyjádření žalobkyně učinit přesvědčivý závěr, že žádnou faktickou podnikatelskou činnost v souvislosti s uvedenými obchodními společnostmi nevykonávala.

25. Lze přisvědčit žalobkyni, že žalovaný nijak nezohlednil v odůvodnění účast žalobkyně ve společnosti XX, nicméně s ohledem na skutečnost, že tuto informaci žalobkyně poprvé uvedla až v žalobě a navíc z ní nevyvozuje žádné další skutečnosti, nelze z daného vyvodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dané nijak není v rozporu se shora uvedeným závěrem o pouhé formální povaze tvrzené podnikatelské aktivity (účelu pobytu). Navíc pokud účast ve společnosti XX měla být faktická, a nikoliv pouze formální, nemá městský soud pochybnosti o tom, že by na danou skutečnost žalobkyně upozornila dříve, přičemž by se ve vlastním zájmu snažila dané ozřejmit také žalovanému. Nelze tak souhlasit s námitkou, že správní orgány neopatřily dostatečné podklady, když zcela racionálně vycházely z velmi nepřesvědčivé výpovědi samotné žalobkyně.
26. Ohledně druhé žalobní námitky, která namítá nezohlednění nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, městský soud konstatuje, že není důvodná.
27. Dopadem prvostupňového rozhodnutí v uvedeném smyslu se zabýval správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž žalobkyně proti danému *de facto* v rámci odvolání ničeho nenamítala. Žalovaný coby odvolací orgán tedy tento aspekt v rámci odvolacího řízení nepřezkoumával, neboť se ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává správnost prvostupňového rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. V rámci odvolání žalobkyně pouze stručně poznamenala, „že na území ČR již delší dobu žije a neměla zde dosud jakékoliv problémy se zákonem“. Žalovaný na toto konstatování taktéž podobně stručně reflektoval v rámci napadeného rozhodnutí tím, že dodržování zákonů nemůže být vnímáno jako „přilepšující“ okolnost, nicméně jako samozřejmost. V tomto ohledu tedy nelze konstatovat, že by žalovaný jakkoliv pochybil.
28. V samotném posouzení dopadu nevyhovění žádosti do rodinného a soukromého života žalobkyně pak také městský soud nespatriil vady, které by zakládaly důvod pro zrušení obou rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu